

NÉMETH ZSOLT

PÉNZES ÉVA BÚCSÚZTATÓJÁRA

Olyan ravatalnál vagyunk, amelyen egy 59 éves élet nyugszik, amellyel összekötötte a sors – a jó sors – sokunkat, az enyémet is. PéNZES ÉVA nemcsak munkatárs, a nemzet ügyében hű bajtárs, hanem megbízható, közeli barátom is volt: a közös sorsunk része. Nem egyszerű tehát most az ő korai halálával szembesülnöm, mert belőlem is eltűnik egy rész, amikor őt eltemetjük. Ezen a helyen most arra szeretnék koncentrálni, hogy milyen volt ő, és mi mindent kaptunk az élettől, a Gondviseléstől Éván keresztül.

PéNZES ÉVA élete nagyon gazdag élet volt. A gyászjelentéshez megfogalmazott közleményben, nekrológban oly sokféle tevékenysége folyik bekezdéseken keresztül, hogy az ember szinte rácsodálkozik, hogyan férhetett ennyi minden bele egy ilyen rövid életbe, hogy voltaképpen kívül is tölthették hétköznapijait. PéNZES ÉVA illegálitásban, ellenzékben vagy kormánypártiként folyton a magyar közösségért tett. Rengeteg fontos szerveződés indulásánál ott volt, amit nem sorolok most föl. Ez rengeteg munkát jelentett – és sokszor stresszt is, és az ő korából, helyzetéből adódóan ez a stressz sajnos nemcsak a határidők vagy fafejű bürokraták nyomását jelentette, hanem házkutatásokat is.

Mégsem mondhatjuk róla, hogy alapvetően megterhelt élete lett volna, hanem sokkal inkább azt, hogy nagyon gazdag életet élt. Az evangéliumi idézet, amit a gyászjelentésen olvashatunk, igaz lehet rá, melyben Jézus hívja megfáradtakat és terheket hordozókat, hogy megnyugosztalja őket. Azonban az ő követése, ha követői életére, mondjuk Pál apostolra gondolunk, sosem valami könnyed galopp volt. Csakhogy Jézus azt is mondja, hogy az ő terhe könnyű, az ő igája gyönyörűsége. Mert mindig öröm fakad abból, ha valaki másokért él. És ÉVA azért és addig élt, és mosolygott, amíg másokon segített.

Ennek egyik jele, hogy az a nevetős kép él bennünk róla, amit olyan jól kiválasztottak a hozzátartozói öröla. Mert minden közösségért tett erőfeszítés visszaadja a befektetett munkát: örömben, eredményekben és emberi kapcsolatokban. Családi háttere miatt is mindig szívén viselte a határon túli magyarság sorsát. Rengeteg felvidéki és Kárpát-medencei nemzettársunknak segített, nemcsak munkája révén, hanem a magánéletben is. Otthonuk, a Keleti mellett a felvidéki és külhoni magyarok egyik budapesti találkozóhelye

volt, mindig nyitva állt számukra. Ez az elhivatottság magával ragadta többi kollégáját is.

Gazdagabb volt az ő rövid élete, mint másoknak a jól dokumentált, hosszú élete. Hálával gondolunk ezért Évára és arra az életre, ami neki és általa sokaknak adatott.

Kedves gyászoló család, Anna, Marci, barátok! Éva azt üzeni, nem mind-egy, hogy valaki hogyan él végig egy tartalmas, küzdelmes életet. Ő tudott erkölcsileg és szakmailag egyaránt helyt állni a diktatúrával szembeni ellenállásban és a szabad világ építésében. A sikeres és kitartó ellenállók sokszor rosszul vizsgáznak a szabadságból, és sokszor jó képességű emberek, akik a szabadság körülményei között megállhatták volna a helyüket, elhítelelték magukat a diktatúra alatt. Ő megtalálta az összhangot a család és a hivatás között is. Éva arra a példa, hogy hogyan lehetett mindkét világban, kommunizmusban és szabadságban, Felvidéken és Magyarországon, fönt es lent, otthon és a hivatalban hitelesnek lenni.

Mint hiteles és emberi jelenség mindig kitartott kollégái, munkatársai, barátai mellett, függetlenül attól, hogy a politikai helyzet vagy az élet éppen mely munkahelyre sodorta. Az emberekről gondoskodott, jóval mélyebb volt a szerepe egy egyszerű munkatársnál, építette a közösséget, a mi közösségünket.

De az erkölcsi és szakmai teljesítményekhez energia kell, nem sikerült fenntartható egyensúlyt találni, és ő sokáig nagy lánggal égő gyertya lett: amely nagyon korán csonkig égett. Intő példa legyen mindannyiunknak, hogy jobban vigyázzunk egymásra.

Búcsúzunk tőled, kedves Éva. Hálát adunk a Teremtőnek életed ajándékáért. Nyugodj immár békében a sok küzdelem után!

Budapest, 2015. április 17.

Ferences templom, Margit krt.